

Sygn. akt IV CSK 420/21

## POSTANOWIENIE

Dnia 28 września 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Łochowski

w sprawie z wniosku A.U., J.U., A.G., I.W., P.Ł. i M.Ł.  
przy uczestnictwie H.S., S.S., B.T., J.P. i Gminy P.  
o stwierdzenie zasiedzenia,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 28 września 2021 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców A.U. i J.U.  
od postanowienia Sądu Okręgowego w G.  
z dnia 17 września 2020 r., sygn. akt III Ca (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

### UZASADNIENIE

Wnioskodawcy A.U. i J.U. wnieśli skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w G. z 17 września 2020 r., zaskarżając to postanowienie w części, w jakiej Sąd ten oddalił apelację skarżących, wnosząc o jego uchylenie w tej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazali, że skarga kasacyjna jest oczywiście zasadna, powołując się w tym zakresie na naruszenie przez Sąd Okręgowy: 1) art. 336 k.c. przez przyjęcie, że konieczną przesłanką posiadania nieruchomości jest efektywne korzystanie z niej, zaś manifestacja woli właścicielskiego posiadania nieruchomości może nastąpić tylko przez działanie oraz 2) art. 378 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

i art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. przez nieodniesienie się do zarzutów apelacji wnioskodawców.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jeśli wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazuje na oczywistą zasadność skargi, to w jego uzasadnieniu powinny się znaleźć odpowiednie wywody potwierdzające tę okoliczność. Skarga jest bowiem oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurystycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01; z 17 października 2001 r., I PKN 157/01). Skarżący powinien przedstawić wywód prawny, zmierzający do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (postanowienie Sądu Najwyższego z 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09). Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (postanowienie Sądu Najwyższego z 7 maja 2010 r., V CSK 459/09).

Skarżący nie wykazali, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w zakresie naruszenia art. 336 k.c. Według tego przepisu posiadaczem samoistnym rzeczy jest ten, kto nią faktycznie włada jak właściciel. Z zaakceptowanych przez Sąd Okręgowy ustaleń i ocen prawnych dokonanych przez Sąd Rejonowy wynika, że podstawą oddalenia wniosku o stwierdzenie zasiedzenia był fakt, że działki, o których zasiedzenie wnosili wnioskodawcy pozostają niezagospodarowane, a uprawa gruntu została zaprzestana przez wnioskodawców jeszcze w latach dziewięćdziesiątych. W ocenie obu Sądów, przesądza to o tym, że od tego momentu wnioskodawcy nie władali już faktycznie sporną nieruchomością. W takim rozumowaniu nie sposób dopatrzyć się oczywistego naruszenia art. 336 k.c. Ponadto, Sąd Najwyższy przypomina, że stosownie do art. 398<sup>3</sup> § 3 k.p.c. zarzuty skargi kasacyjnej nie mogą dotyczyć oceny dowodów ani ustaleń faktycznych.

Brak również podstaw do przyjęcia, że skarga jest oczywiście uzasadniona w zakresie zarzutów wymierzonych w uzasadnienie zaskarżonego postanowienia. Z ustanowionego w art. 378 § 1 k.p.c. obowiązku rozpoznania sprawy w granicach apelacji nie wynika konieczność osobnego omówienia przez sąd w uzasadnieniu wyroku każdego argumentu podniesionego w apelacji. Za wystarczające należy uznać odniesienie się do sformułowanych w apelacji zarzutów i wniosków w sposób wskazujący na to, że zostały one przez sąd drugiej instancji w całości rozważone przed wydaniem orzeczenia (zob. m.in. wyroki Sądu Najwyższego: z 4 września 2014 r., II CSK 478/13; z 4 września 2014 r., I PK 25/14). Odpowiednie stosowanie art. 328 § 2 k.p.c. do uzasadnienia orzeczenia sądu drugiej instancji oznacza, że nie musi ono zawierać wszystkich elementów uzasadnienia orzeczenia sądu pierwszej instancji; sąd odwoławczy obowiązany jest zamieścić w uzasadnieniu takie elementy, które ze względu na treść apelacji i zakres rozpoznania, są potrzebne do rozstrzygnięcia sprawy (wyrok Sądu Najwyższego z 29 kwietnia 2016 r., I CSK 306/15). Ponadto, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. może stanowić skuteczny zarzut skargi kasacyjnej tylko wtedy, gdy uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia zostało sporządzone w sposób wykluczający przeprowadzenie efektywnej kontroli kasacyjnej (wyroki Sądu Najwyższego: z 13 maja 1997 r., II CKN 112/97; z 11 maja 2000 r., I CKN 272/00, oraz postanowienie Sądu Najwyższego z 22 maja 2013 r., III CSK 293/12). Uzasadnienie zaskarżonego postanowienia nie jest dotknięte tak fundamentalnymi wadami, które uniemożliwiałyby dokonanie jego kontroli kasacyjnej, a zwłaszcza tego rodzaju uchybieniami, które widoczne byłby *prima facie*, co usprawiedliwiałoby tezę o oczywistej zasadności skargi

Według Sądu Najwyższego, nie ma przy tym innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w szczególności nieważności postępowania (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.